

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 561/2021
30.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Ленић, адвокат из ..., против тужене ББ из Сокобање, чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, на седници одржаној 30.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П 634/2019 од 09.09.2020. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Основни суд у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи, пресудом П 634/2019 од 09.09.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је утврдио да је тужена иступила из Д.О.О. за производњу, промет и услуге „Бинитурс ТТ“ Шарбановац, са својим уделом од 90,91%, што износи 3.768,75 евра, на дан 30.11.2004. године износи 145.749,80 динара и утврдио да је тужилац једини члан Д.О.О. за производњу, промет и услуге „Бинитурс ТТ“ Шарбановац, са уделом од 100%, што износи 4.145,62 евра, на дан 30.11.2004. године износи 160.321,01 динара, те да пресуда служи као замена за сагласност код Агенције за привредне регистре РС, а што је тужена дужна да призна и трпи да се ова статусна промена проведе код Агенције за привредне регистре РС, у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 39.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужена је изјавила жалбу.

Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 2959/20 од 08.12.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П 634/2019 од 09.09.2020. године и одлучио да списе предмета уступи Вишем суду у Нишу, као стварно надлежном суду. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева утврђење да је тужена иступила са својим уделом из привредног субјекта и тужилац једини члан истог, са уделом од 100%, као и да ће пресуда служити као замена за сагласност код Агенције за привредне регистре Републике Србије, док је

означена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара, због чега сматра да се ради о спору мале вредности у коме је за одлучивање о жалби тужене у другом степену, стварно надлежан виши суд, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, због чега је одлучио као у изреци решења.

Виши суд у Нишу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 2850/20 од 14.09.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији не ради о спору мале вредности, већ о спору статусне природе који произилази из примене Закона о привредним друштвима у смислу одредбе члана 25. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, због чега је за одлучивање о жалби тужене стварно надлежан апелациони суд.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужене, стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Тужба је поднета 05.07.2019. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима који произилазе из примене Закона о привредним друштвима или примене других прописа о организацији и статусу привредних субјеката, као и у споровима о примени прописа о приватизацији и хартијама од вредности.

У конкретној ситуацији без обзира на утврђену вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара, не ради се о спору мале вредности, имајући у виду природу предмета спора и садржину тужбеног захтева, због чега је за одлучивање о жалби тужене против првостепене пресуде, донете од стране првостепеног суда опште надлежности, стварно надлежан Апелациони суд у Нишу, као другостепени суд, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став
1. ЗПП, одлучио као у изреци

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић